

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y
Puerto-Rico 10 rals; Estranger, 18 rals.

LO PROTECCIONISME DEL REY TANOCA.

«Los intereses de la industria catalana son sagrados para mi.»

(Carta del Rey de las Húngaras.)

LO QUE COSTA LA MONARQUÍA.

VIVIM en plé positivisme. Aixís com dos y dos fan quatre, lo gust de tenir rey y familia real, implica una suma de 9 milions de pessetas fora de la butxaca del poble contribuent.

Pero 'l que paga t'è dret de saber perque paga y de veure per tots los medis si poden ferli una rebaixa.

Més clar: t'è dret de regatejar.

—Oh! diuhen los monarquichs: es que ab totes aquestas cosas la monarquia n val de menos.

—Fills mèus, haig de dirlos: jo ho deploro, ho sento molt; pero la culpa es vostra. Vosaltres que l'heu rodejada de tais necessitats, qu' exigeixen continus sacrificis, heu de permetre que 's discuteixi respecte de aquestas necessitats y respecte del valor que l'aportan, que desgraciadament no van avuy com avuy tant be las cosas que puga 'l pais fermar los gossos ab llangonissas, y ja se sab que 'l que no mira per ell, al últim ve que 's fastidia.

Donat, donchs, que el conde que paga es el verdadero conde, no puch menos d' enviar un aplauso al diputat republica Sr Muro, que deixantse de contemplacions, ha embestit la qüestió pèl cantò dels quartos.

Repassem, si així 'ls agrada, lo que ha dit lo senyor Muro, per exemple y ensenyansa de tots los espanyols:

* * *

Desde 'ls temps antichs, se considerava al rey com un funcionari del Estat y com a tal cobrava la seva soldada.

Per quina rahò, sent aixís, no contents ab pagar una soldada al rey, en rahò de ser un funcionari públich, ha de pagarse'n també a tots los individuos de la seva familia? Que 's diria, si a més de pagar lo que 's deu als presidents del poder judicial y al de tots los poders, haguessim de pagar també als seus germans, als seus oncles y als seus cosins?

Aquí 's dona un sou a D. Francisco de Asis y un altre a D. Isabel II. ¿No son casats? ¿No ha de creure la nació, pensant cristianament, que forman una sola familia? ¿A que ve, donchs, considerarlos com dos familias distintas, per la qüestió del sou?

La infanta Isabel cobra 'l mateix sou que la princesa de Asturias. ¿Es que pels efectes del cobro de sou tenim aquí a Espanya dos princesas de Asturias?

Però si fos això sols... Hi ha alguna cosa més. En realitat la real familia consum molt més de lo que figura en lo projecte somès a la aprobació de las Corts. No sols destruta la renda de un quantios patrimoni que pertany a la nació, sino que la nació costea crecscuts gastos per sostenir lo titulat quarto militar del rey. Y aixó que 'l rey actual encare mama.

Tot aixó succeheix en uns moments en que 'l pobre Sr. Camacho 's descrisma buscant recursos, per fer frente a tantas y tantissimas necessitats.

¿Veritat que no te dibuix?

Y are que coneixém lo que gasta aquesta familia, sense produhir res en cambi, comparem l' import de las cantitats que percibeix, ab las qu' están asignadas per atendre algunas de las més altas atencions del Estat.

L' administració de justicia, en tots los seus graus ve a percibir una suma equivalent poch més ó menos a la que disfruta la real familia.

Tot lo personal Universitari y de Academias especiales, no cobra més que la meytat de la suma que s' embutxaca cada any la real familia.

Tot lo ministeri d' Estat, ab son numerós personal, no costa tampoch més que la meytat de lo que 's gasta pèl exclusiu sosteniment de la real familia.

Los cossos colegisladors, que son la representació més elevada de la soberania nacional, consumeixen pèls seus gastos la quinta part no més de la cantitat que consum la real familia.

Finalment, en los actuals pressupostos, lo govern ha rebaixat del capitol d' obras públicas, que tant necessarias son en un pais atrassat com lo nostre, una cantitat idéntica a la que 's destina a la real familia.

Jo pregunto donchs:—Sra. Real familia ¿no podria fernes alguna rebaixa que valgui la pena?

* * *

Cuidado, que las naciones modernas nos ofereixen a cada punt l' exemple tentador de las Repúblicas, ahont lo treball de governar surt infinitament més barato, y aixó que 'ls presidents son també de carn y ossos lo mateix que 'ls reys.

Lo president dels Estats Units, ab tot y ser aquell pais més de tres vegadas major que 'l nostre, ab 125 000 pessetas se dona per ben pagat y satisfet.

Lo president de la República francesa, y aixó que Fransa sostè 'l rumbo que ha heretat de l' antigua monarquia, no cobra més que 600.000 pessetas.

En quant al president de la República suissa, passa per 13 mil.

¿Qué tal? Aprenguin de comparar.

¿Qué diuhen? ¿Que deixém estar aquestas consideracions perque d' ellas ne surt forsosament ressentit lo prestigi de la monarquia?

No hi tinch cap inconvenient.

Y es més. Demano la paraula per presentar una proposició.

Dat per sentat que la monarquia es una institució casi divina, que t'è posadas fondas arrels en lo cor de la gran, de la immensa majoria dels espanyols, proposo que no se li senyali sou, que no se li consigní un ral en lo pressupost; que per res del món se la subjecti al desprestigi de un regateig.

Per ferli viure decorosament, s' obrirá cada any una subscripció voluntaria, entre tots los espanyols, y jamigol 'ls que tant la vulguin y l' estimin, que la paguin y sostingan ab los seus donatius.

¿Qui será 'l monarquich verdader que no s' abstingui de pendre café, pèl major brillo, pompa y prosperitat del trono?

P. K.

¡POBRA REPUBLICA!

ENTRES Paris celebra ab patriótic entussiasme la felis arribada de las tropas del Tonkin, los tres terrrrribles y formidables personatjes que han de derribar la institució republicana, se reunen secretament, citats per un legitimista, que no tenint res més que fer, s' entretè peninant gats y altras bestias.

Lo lloch de reunió es un manicomi situat en una capital que no anomenarem, pera evitarnos disgustos y complicacions internacionals.

En las esquelas s' havia fixat l' hora de las quatre de la tarde.

A dos quarts de cinch arriba 'l príncep Jeroni, a las cinch lo conde de Paris y a las cinch y mitja 'l príncep Victor.

Aquesta pasmosa puntualitat ja es un bon pressagi. S' obra la sessió, sense president ni secretari a fi de que no 's vegin preferencias y tothom puga fer lo que li dongui la gana.

Atenció.

Ab lo propòsit d' explicar lo motiu de la reunió, 'l conde de Paris se concedeix ell mateix la paraula.

—Senyors:—diu—dels trenta milions d' habitants que hi ha a Fransa, nosaltres tres som las únicas personas decentas. (Aplausos). Los demès son una colla de perdularis, que ignoran hont tenen la ma dreta y necessitan indefectiblement un qualsevol que 'ls gobierni, dirigeixi y esquilii. Aquel qualsevol t'è de ser un de nosaltres, perque nosaltres som los únichs qualsevols que hi ha a Fransa.—

(Aplausos y picaments de peus: lo príncep Victor ab lo calor del entussiasme, dona una trepitjada a son pare: aquest li venta un magnífich revès y 'l conde de Paris continúa:)

—Si examiném la qüestió de dret, resultarà que tant n' hi tinch jo com vosaltres dos. Deixém, pues, intacte aquest punt y aném resoltament a la part práctica.—

(Lo príncep Victor para la ma, creyent que van a repartirse quartos; son pare li dona un cigarrillo y 'l noy una mica xasquejat, l' encén ab tota calma.)

—Tal vegada—segueix dibent lo conde de Paris—podrian satisfeser a un mateix temps las justas aspiracions dels tres repartintnos lo territori de Fransa en tres parts iguals; pero com, apart del trist paper que representariam davant d' Europa, la tal repartició oferiria molts dificultats, es induptable que l' únich remey que 'ns queda es veure quin dels tres arrambla ab la corona, indemnisant degudament als altres dos.

—Just,—diu en Victor.

—En efecte,—anyadeix en Plon-Plon.

—Donchs a veure si 'ns posém d' acort.—

Aquí la sessió se suspén per tres ó quatre horas a fi de buscar la fórmula de conciliació que armonisi totas las aspiracions.

Al reanudarse, tothom está conforme; la unanimitat es admirable: cada hu del tres es d' opinió que la corona li toca a n' ell.

Per apoyar las sévas pretensions, se posan a fer discursos tots tres a la vegada. Tothom vol ser lo primer en explicar-se, y ningú vol callar pèls altres dos.

Al fi determinan fersho a palletas: lo príncep Victor

com a més inteligent en trampas d' aquest género, treu la palleta més llarga y comensa a descantellarse.

—Tenint en compte—diu—que avuy tot lo del món es patrimoni de la juventut; considerant que 'ls vells no serveixen per res més que per murmurar, y calculant que jo soch, de tots tres, lo menos desacreditat, es induptable que l' únich que pot aspirar a ocupar lo trono de Fransa soch jo.

Per altra part—continúa dibent,—jo tinch la cara bastant simpática y vosaltres feu llástima de mirar. Lo mèu papà sembla més aviat un taberner retirar que no pas un descendent del gran Napoleon y en quan a vos, príncep, dispenseu que us ho digui, feu una fatxa soberanament ridícula y faltada de magestat. He dit.

S' alsa llavors lo conde de Paris y parla d' aquesta manera:

—Vosaltres dos no representéu res més que la violencia y la rapinya. Los drets que creyéu tenir, se fundan en fets arbitraris que en conte de favorirvos encara us rebaixan. Jo nò: jo soch lo verdader descendent de la familia real de Fransa, lo representant de la legitimitat de cents y cents anys y de la qual guardo privilegi exclusiu. Jo la sè més llarga que vosaltres, tinch més diners que vosaltres dos, y faig més cara d' home de bé. No necessito esforzarme més pera convencéus de que la corona de Fransa es tant mèva com las calsas que porto.

—Ara 'm toca a mi,—diu en Jeroni Napoleon:—seré breu, perque a mi no m' agrada enrahonar en va. Vos, conde, sou un zero a la esquerra que perque t'eni quatre quartos y coneixéu alguns nobles rancis, ja 'us figuréu ser alguna cosa. Per lo que toca a n' a tú, Victor, ja sabia que desde que vas fugir de casa t' havias desmoralisat de mala manera; pero no 'm creya trobarte tant orgullós y poca solta... En resúm, que 'l únich candidat digne del trono soch jo y que per cap concepte abdicaré 'l mèus drets.

—Ni jo,—diu lo seu fill.

—Ni jo menos,—crida 'l conde de Paris,

Arribant a aquest extrém, la discussió comensa a enredarse, y 'ls tres candidats acaban per propinarsen algunas trompadas, insultantse regiament.

Lo conde xiscla que 'l dia que triunfi farà fusellar als dos Napoleons.

En Jeroni crida que quan ell guanyi tancarà a son fill al Hospici y al conde en un manicomi.

Y 'l príncep Victor promet que quan ell sigui emperador los farà ficar en la gabias de fieras del Jardí de Plantas.

Després d' aquest magnífich espectable podém resar dos pare-nostres per l' ànima de Fransa y dir ab tota sinceritat:

—¡Pobra República!

FANTASTICH.

n Pi y Margall ha prés possessió del càrrech de diputat, haventse presentat al Congrés de levita, contra la costum que hi ha entre 'ls diputats de anar de frac.

—Miréulo, dú levita, deyan los monarquichs, criticantlo.

A lo qual podia respondre D. Francisco:

—No tinch diners per ferme frac, perque encare que puch, no cobro la cessantia, y no entra tampoch en las mèvas costums quedar a deure res al sastre.

—Promet guardar fidelitat a la monarquia de D. Alfonso XIII? va preguntarli l' ex-republicá D. Cristino Martos.

—Si, ho prometo, vá respondre en Pi y Margall, a reserva empero de treballar tot lo que puga per la República.

—Aquesta fórmula no 's pot admetre.

—Donchs, ho prometo.

Y podia haver afegit:

—Pero no se 'n refihi.

Per franquesa la de 'n Cánovas.

Escóllinlo com canta:

«Nosaltres preferim la monarquia a tot: som amants de la pau; pero primer que la pau, preferim la monarquia. Preferim la monarquia a la llibertat y a la pau. Antes cents vegadas la guerra, antes cent vegadas que la pau sense la monarquia.»

Aquí tenen explicat lo perqué 'ls canovistas, a l' any 73 se calavan la boina ó per sota má ajudavan als carlins atentant a la pau de la nació.

Y vels'hi aquí com hi ha monstros afectats de hidrofobia monarquica.

Ab quanta rahò Castelar va reb-clarli 'l clau, dihentli:

«Aixís parla 'l Sr. Cánovas en un país abont hi ha carlins, filibusteros y cantonals. Los carlins autorisats ab las paraulas del Sr. Cánovas, dirán: primer don Carlos y després la pau; los cantonals dirán: primé 'l cantó y després la pau, y 'ls filibusteros dirán: primer la separació y després la pau. Lo partit conservador llansa aquí una bomba incendiaria. Donchs consti, que jo vull la pau per la llibertat y després la República.»

Y ara comparin. Vegin qui es més amant de la tranquil·litat del país: los conservadors ó 'ls republicans; los homes del ordre ó 'ls demagogos.

—Digui Sr. Sagasta, va preguntar un diputat á don Práxedes, si demà ó un altre dia surtissen elegidas unas Corts republicanas ¿qué faria vosté?

—¿Jo, vá respondre l' home del tupé: ¿qué volen que fes? Acataria la R pública.

Aquesta declaració va produhir cert escándol entre 'ls monarquichs y alguna alegria entre 'ls republicans.

A mi, francament, ni m va escandalisar, ni va alegrarme. Conech a n en Sagasta, y sè de sobras lo que ha de sortir de las urnas sempre qu' ell estiga encarregat de fer unas elecciones.

Admirables discursos los pronunciat per Salmeron y Castelar.

Nutrits de doctrina tant l' un com l' altre, no 'm queda espay per extractarlos, ni menos per comentarlos, com jo voldria y fora 'l meu gust.

Algú hi trobara entre ells diterencias essencials de opinió; pero hi ha unitat d' objectiu, desde 'l moment que l' un y l' altre aspiran á la conquista de la República, y aixó es lo esencial pèl poble espanyol.

Que vinga suament com vol en Castelar, ó que vingui á la forsa com preten en Salmeron, no es cosa que tinga de posarnos de punta als republicans.

La qüestió es que vinga.

¡Y vindrá!

Un recort del 22 de juny, que *El Progreso* extracta de la Historia escrita pèl Sr. Pirala.

«Ventsuts los insurrectes, D.ª Isabel manifestá en aquella ocasió un goig infernal en banyarse ab sanch d' espanyols.

»Després de menjar opiparament y ab lo bon humor de la victoria, digue la reyna Isabel al general Zavala:

—¿Quants presoners tenim?

—«Mes de mil homes, senyora.

—«Donchs, bè, que 's compleixi la llei en tots; pero en tots, antes de que 's fassa de dia.»

D. Carlos Navarro Rodrigo, cortesá avuy dels Borbons conta que quant O'Donnell conegué la voluntat de la reyna, replica plè d' ira:

—«¿Pero que no veu aqueixa senyora que si 's fellsella á tots los soldats agafats, va á derramarse tanta sanch que arribara fins á la seva arcoba y s' ofegará ab ella»

¡Quins datos més preciosos y més exemplars!

D. Evaristo Arnús, víctima de las tretas de D. Francisco, en los moments en que s' anuncia la nova elecció de un senador per la provincia de Barcelona, surt ab un remitit, que ve á d r poch més ó menos:

—Si voleu divertirvos compreuvos un ninot, que jo ja no tinch edat, ni posició per servir á gratcient de juguina á ningú.

Jo ja ho veig: á D. Evaristo van ferli una mica massa grossa, y are tè rabó, quan encaranse ab l' home de las patillas, li canta aquesta coneguda copla:

Una vez me has engañado,
que dugas no hi tornarás;
las paredes de mi casa
de lluny te las mirarán!

El *Progreso*, qu' está bastant enterat de las cosas més intimas de palacio, diu que quan van dur á donya Maria Cristina 'l decret de indult per celebrar dignament lo natalici de D. Alfonso XIII, va agafar una ploma y va borrar del citat decret una línea que deya: «y als condemnats per delictes de rebelió.»

Afegeix *El Progreso*:

«Aquesta era la política del difunt.

—«Encare que passin 20 anys, los oficials que s' han sublevat no tornaran á Espanya.»

«Avants aquell rey y avuy la seva viuda, han posat la política en un terreno, qual fórmula més senzilla es aquesta:

—«No s' admeten més sublevacions que las que triunfan.»

CARTAS DE FORA.—Figúrinse com estarán los sentimientos religiosos á Breda, que 'l dia de la cap-vuytada de Corpus lo rector y l' alcalde tingueren de disoldre als benaventurats feligresos reunits á la iglesia per sortir en professor, tot per falta de personal per dur lo tálem.—Tant y tant va 'l canti á la font que á la fi 's trenca.

Sermó burro com lo que va predicar lo Dr. Juliá en la festa major del Masnou, no 'n demanin un altre Va parlar de la dominació italiana sobre Roma, de la qüestió de las Carolinas, del Canciller alemany, de tot menos de la religió. Ja se sab: la majoria dels que 's vesteixen pèl cap, entre las cosas del cel y las de la terra... están por lo positivo.

Será necessari que 'l president de la Juventut católica de Sabadell, dongui una repassada á l' urbanitat. Uns joves van ser convidats á una vetllada que 's donava 'l dia de Sant Pere: per prudencia van quedar-se al extrém del saló, y de allá va ferlos alsar ab mals modos lo citat president, per colocar á unas feligresas que van arribar tart. No hauria dit may que 'l ser católich y tenir modos fossen duas cosas incompatibles.

Lo rector de Rosas declaró que no volia música á la professó perque fa carnaval. Ja ho saben, donchs, los capellans que fan professó ab música; segons lo rector de Rosas, no fan professons, sinó mascaradas. Lo mateix individuó durant la professó no feya més que sortir de sota 'l tálem ab la custodia als dits, parantse davant dels establiments públichs y llansant paraulas ofensivas y amenassadoras. Vaja, que aquests esbronchs, á la qüenta no fan carnaval.

Uns forasters que van visitar la iglesia de Castelló de Ampurias, van llegir dintre del cor, un rétol que deya: «Rifa.—A beneficio del mes de mayo.—Primera suerte, una cómoda.—Segunda, un cuadro con la imagen de San José.—Tercera, unos rosarios de plata.—Cuarta, un devocionario.»—¿Qué tal? ¿Qué me 'n diuhen de aquestas rifas á benefici del mes de maig? ¿Y del fet de celebrarlhas dintre de las iglesias? ¡Ay senyor! ¡Y quants y quants mercaders no vareu deixarvos encare fent comers dintre del temple!.

Lo rector de Sant Juliá de Ramis ompla de impropis als treballadors que per guanyar lo pa de sa familia treballan en la fábrica de ciment fent mitj jornal en dias festius. Y en cambi 'l mateix rector no mira que hi ha dias de festa que ell fa dos jornals, treballant en dos pobles distints, com va succehir lo dia de Corpus que treballá á Sant Juliá y á Sarriá. Y aixó qu' ell no es casat, y per lo tant no ha de mantenir á la familia!.

No val á predicar ab la paraula: es precis además predicar ab l' exemple. ¿No 'ls sembla?

BAMBOLLAS.

DIÁLECHS SENSE MALICIA.

—¿Tant mateix ja s' ha acabat la famosa discussió del mensatge? Si senyó.

—¿Y qué tal? ¿com hem quedat?

—«Hem quedat en que tenim molts oradors de primera.

—¿Qué més?—«Que 'l govern espera ser més avansat que 'n Prim.

—¿Qué més?—«Que aviat nos dará més llibertat y més drets.

—¿Qué més?—«Que un dia d' aquets diu que s' apujará 'l pa.

—Tranquilisémnos.—¿Per qué?

—«Perque al fi tot nos sonriu: lo *modus vivendi* diu que no 'ns perjudica en re.

—No ho tinch entés aixís jo.

—«Pues no ho dupit: está probat sense cap dificultad.

—Y bè ¿com ho sab aixó?

—«En un discurs de molt fondo en Moret ho ha dit ben net.

—¿Ah! Si ho ha dit en Moret... se acabó y punto redondo.

—¿Gran noticia!—¿Qué? ¿qué sab?

—«Ja fa dos dias que vola: la hermosa ensenya espanyola ha quedat issada en Yap.

—¿Ah! ¿Y per xó está tant content?

—«Ja ha olvidat l' humiliació qu' hem sufrert?—La gran qüestió es qu' hem triunfat.—¡Bravament!

—¿Qué?—«La vritat clara y lisa: segons lo que 'm sembla á mí, ab un altre triunfo així nos quedém sense camisa.

—«Ja s' ignora altra vegada hont es en Carlos seté.

—¿Psè! No n' havém de fer re, que corri si á a' ell li agrada,

—«Bueno; pero á mí 'm convé sapigué hont es y qué fa.

—¿Y per qué? No ho veig prou clá.

—¿No? Pues ara li diré.

—«No li agrada averiguá lo curs del cólera?—¡Si!

—«Pues don Carlos es per mí un cólera ab camás...—¡Ah!

—¿Vaya! Crech que 'l ministeri tè ganas de treballar y que está á punt d' acabar lleys d' un amplissim criteri.

—¿Uy! Ja n' ha presentat una d' amplissima.—¡Ah! ¿ja comensa?

—«Oh, sí! Es una lley inmensa, y sobre tot oportuna.

—«Aixís ja estich més tranquil.

—«Jo també, ja se suposa.

—Y ¿com se 'n diu de la cosa?

—«Se 'n diu... la *lista civil*.

—¿Que no ho sab?—¿Jo? No senyó.

—¿Qu' es?—«Que en Campos s' ha enfadat, perque en Sagasta ha faltat als tractes de la fusió.

—¿Y aixó?—«Van fè un pacte exprés, en lo qual se prescribia que en Sagasta no faria res que no li consultés.

—¿Si?—«Y en Campos ha observat que l' altre, d' amagatotis, s' ha fet escursá 'ls bigotis sense que l' haji avisat.

—¿Ja ha vist la resolució del Congrés?—«No; ¿de qué 's tracta?

—«Res; que en virtut de cert pacte ara tè doble sessió.

—«Ja m' agrada! Aixó deu sè que 'ls nostres representants tindrán projectes molt grans y 'ls voldrán estudiar bè.

—¿Cá! No sab pas lo que 's pesca: los pares de la nació, lo que tenen es caló y volen pendre la fresca.

—«¡Hola! ¡Viva la República!

—¿Bó! ¿per qué 'l dóna aquest crit?

—«Sab en Sagasta qué ha dit en aras de la pau pública?

—«Que si 'l país algun día, legalment, sollicitava la República, ell jurava que sumis l' acataria.

—¿Y bè! ¿qué 'n tréu d' aclamarla?

—«Home! Aixó s' ha de fè aixís... jo, com á part del país, comenzo á sollicitarla.

C. GUMÁ.

INS á últims de juny no van celebrarse á Barcelona los festeigs per solemnisar lo natalici de D. Alfonso XIII.

Prop de dos mesos després de haver nascut, l' Ajuntament va decidir-se á celebrar unas festas.

Un cop va estar acordat celebrar eixas festetes, ell havia ja cobrat prop de un milió de pessetas.

Una noticia telegráfica: «Lo general Salamanca combatirá 'ls presupostes del ministeri de la Guerra.»

Una noticia positiva: «Lo general Salamanca cobrará 'l sou dels presupostes del ministeri de la Guerra.»

¿Se recordan del domador Mr. Bidel? Are últimament las fieras se li han tirat al damunt produhintli la friolera de 17 feridas.

Aquesta mateixa sort está reservada als domadors dels pobles.

Jugan, jugan ab ells, fins que un dia se 'ls tiran á sobre y 'ls despedassan.

En Salmeron va atacar rudament la cadetada de Sagnio, y en Martínez del Llorón se li va acostar á demanarli una satisfacció per medi de las armas.

En Salmeron se 'l va treure del davant ab una mirada de despreci.

¡Mal fet! Havia de dirli: —Espérat una mica mano: vaig á llogar un pinxo, per donarte un rival digne de tú. Y encare haurás de donarte per honrat, perque al pinxo 'l pagaré y no 'm farà traició, mentres que á tú, la Republica 't pagava y vas trahirla.

A la reyna regent lo Papa li ha regalat la rosa d' or. Tambè va regalarla Pio IX á D.ª Isabel II y poch temps després era expulsada del trono.

¡Ay, fins las rosas d' or tenen espinas!

Aquesta noticia no es mèva: es del *Correo catalá*: «Lo mestre de Jolina (Navarra) estava tocant la campana de l' oració sota 'l cor de l' iglesia, quan va caure un llamp, y va escabetxarlo.»

¿No veuhen? No li hauria succehit aixó, si en lloch

de tocar la campana de l' oració hagués tocat la CAMPANA DE GRACIA.

Y així qu' es excomunicada.

Los castellans que desde un principi 's mostravan contraris al *modus vivendi* ab Inglaterra, sembla que are ronsejan y 's preparan a apoyarlo.

¿Qué hi ha hagut perque haja pogut realitzar aquest cambi de opinió?

¡Qui sab! Tal vegada en Camacho y en Moret los hi haurán promés alguna cosa per taparlos la boca.

Y per tapar la boca de un castellá, res millor que un ápat.

Com si ho vejés.

L' ápat del *modus vivendi* comensará ab un arrós. Los valencians pagaran l' arrós y 'ls catalans los pollastres.

La llenya la paga ó la paga 'l govern.

¿Que no han vist las novas xapas que duhen los municipals á la gorra?

¡Quina cosa més grossa! De cada una, gayre bè podian ferne quatre.

Aquest dia un Xanxas se 'n queixava dihent:

—Si no nos dan un ralet de plus, el Achuntament nos estafa.

—Y perque se 'ls ha de dar aqueix ralet?

—Por el treball de llevar todo el dia este gran pes á la cabeza.

Dos forasters esbufegats s' entaulan en una fonda de sisos.

—¿Qué volen pendre? pregunta 'l mosso.

—Home, donguins una mica de respiro.

Lo mosso, molt formal:

—¿Respiro? No sé si s' ha acabat. Ho preguntaré á la cuyna.

En una fira un pagés compra un caball que no tenia més que una tara: era borni.

Lo bon home, després de mirarse'l molt, va preguntar al xalán:

—Vos me 'l assegureu.

—Si, home, si: feulo veure y 'us lo garanteixo.

Lo pagés va anarse'n á cal manescal y com que aquest va dirli que 'l caball de un ull no hi veyia, se 'n torna á la fira á reclamar al xalán que 's desfés lo tracte.

—¿Ca barret! va dirli 'l venedor ¿qué no 'us he dit jo mateix que era borni? Feulo veure y 'us lo garanteixo... Con que feulo veure.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Ag-ne-ta.*
2. MUDANSA.—*Papa-Pepa-Pipa-Popa.*
3. CONVERSA.—*Salvador, Teodoro.*
4. TRENCA-CLOSCAS.—*Gravina.*
5. GEROGLÍFICH.—*Com més casas més vehins.*

XARADA-CONVERSA.

—¿Fém tots dos una xarada?
—Comensa, y jo 't seguiré
—En tot' arma hi ha primera.
—Y es véu de mando també.
—De militar dos n' es prenda.
—Y apellido y color n' es.
—Lo qui per tot se la campa n' ha de viure de tot 'eh?
—Donchs ja está: vaig á enviarla...
—¿Ahont?

—Ho has dit tú mateix.

LLUMANERA DE SALA.

MUDANSA.

Diu en Tot que 's vol total ab la filla de 'n Marsal, si 'l pare d' ella, s' entén, li dona 'l consentiment.

PEPET D' ARBUCIAS.

ANAGRAMA.

—Tot tot, aquesta total es feta del meu xicot.

—¿Sab fer versos?

—Bah, jo ho crech,

si fa comedias y tot.

MAL DE CAP.

ROMBO.

Segona, un peix.—Tercera: una planta.—Quarta: un célebre pintor.—Quinta: fruyta.—Sexta: nom de dona.—Séptima: consonant.

GEROGLÍFICH.

CARA-ANCHA.

20 VI

AL

LL

J. ASSESSINA-BARBAS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Noy Petit, M. G., Un de la mateixa casa, B. C. y V., Anti-Martos, S. M., J. Sarengif y Ladv, Pepet dels Masovers, Zis Zas, Marian del Marinal, J. F. y V. de Sant Gervasi, Mr. Racaig y A. Rieca: *Lo que envian aquesta senmana no 'us serveix.*

Ciudadans Soci del Vallesa, Ricardo, Camilo Kleks, B. Casas, Un de la Vall d' Aran, J. Trujols, Z. Vitaliza, Sio (a) Nas Llarch, Sargento segon de artilleria, Pepet d' Esplugas, T. G. J. Tort y Vila J. Asmarats y Un cap de Irons: *Publicarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.*

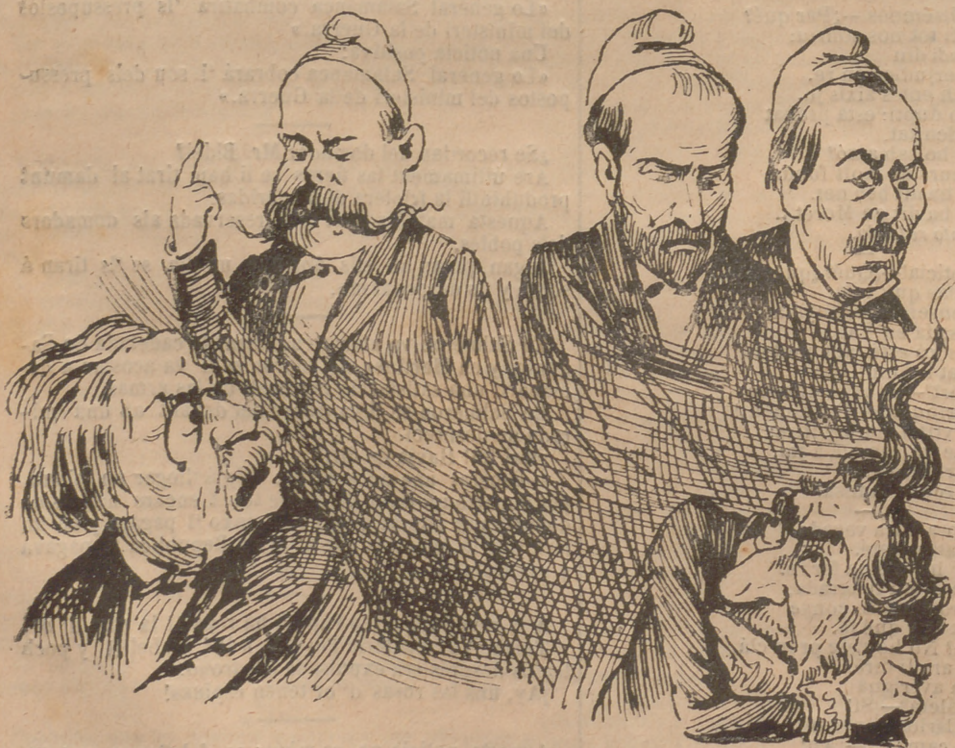
Ciudad Pepet d' Esplugas: Hi ha algun epigrama qu' está bé; pero ¿son copiats ó no?—J. Staramsa: Lo mateix hi dihem—Angel Garcia: La poesia es fluixeta.—J. Planas: La poesia va bé; pero no 'ns podem comprometre a publicar la dedicatoria.—J. Marit N: La poesia es fluixa.—P. P. Ullastrell: No val la pena de parlarne.—Pepet del Carril: N' hi ha alguns que van molt bé; altres son vells.—K. X.: Hi anira l' epigrama.—Bernat Xinxola: De facillat ja n' hi ha: lo que falta es novetat.—V. P. (Bruch): Es impossible que parlem cada senmana del mateix personalje, a no ser que fassa cosas molt crespas.—Sir Byron: La poesia esta molt bé.—P. R. (Vendrell): Un altre dia mirarém de parlarne.—Ciudadans P. P. P. (Sant Julia de Ramis), A. L. (Figueras), D. (Rosas), C. Q. (Sabadell), U. S. (Masnou) y S. J. (Breda): Quedan complacuts.

IMPORTANT.—Advertim als pochs *corresponsals* qu' están en descubert y que á pesar de las repetidas instancias d' aquesta Administració demanantlos fondos ni s' han dignat contestar, que si durant aquesta senmana no procuran regularisar la seva situació, ja siga enviant lo que deuen, ja siga indicantnos un medi de cobrar, desde 'l número que vé comensarém á publicar los seus noms en aquest periódich, á fi de que 'ls comerciants y llibreters de bona fé sápigán á qué atenirse.

LOPEZ, Editor.—*Hambra del Mre.* 20.

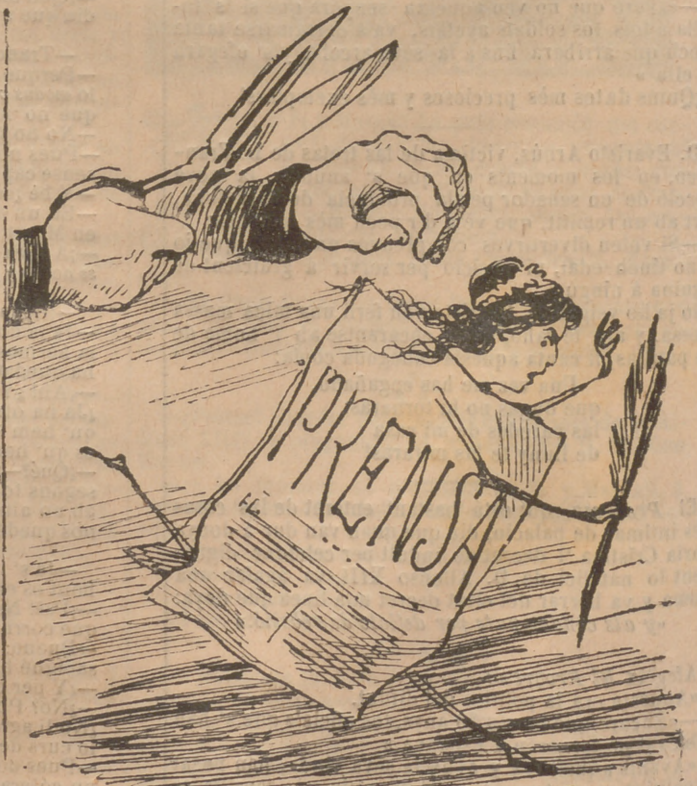
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

DISCUSSIÓ DEL MENSATJE

L: un fá molta por al Mónstruo;
los altres dos á en Sagasta:
que 's morin de pó 'ls monárquichs
per avuy es lo que basta.

LA VÍCTIMA PERPETUA.

Gobernan en Pere,
gubernant en Pau,
ella es la qui paga
los vidres trencats.